

131. Ce-ar fi făptura-mi fără Tine

1. Ce-ar fi făptura-mi fără Tine, Mântuitorul meu slăvit?
Ce-aș fi, de n-ai fi Tu în mine cu harul Tău nemărginit?
Aș fi un bulgăre de gheață, un chip de humă fără viață,
O stâncă-nvăluită-n ceață și-o noapte fără dimineață.
2. Aș fi un far fără lumină, pustie de nisipuri plină,
Cu vânturi fără de hodină, cu șerpi și scorpii ce-nvenină;
Aș fi o albie uscată pe unde-a fost un râu odată,
O frunză smulsă și purtată fără de scop, prin lumea toată.
3. Așa aș fi, dar, slavă Ție, Tu-mi ești a vieții bogăție,
Comoara harurilor vie ce mă inundă pe vecie;
Eu n-aș ști azi ce-i strălucirea vieții-n mii și mii de fețe,
Și n-aș fi cunoscut iubirea cu-nfiorări și frumusețe.
4. De n-ai fi fost, Tu, Bunătate, Începătorule-a-toate,
Cu taine-adânci și minunate, ce totul vrea și totul poate;
Tu m-ai suit în slăvi divine din locu-ntunecatei tine,
Isuse, sunt ce sunt prin Tine, și-acum, și-n veacul care vine!